

Fidelitat a les coses petites

Diu en Jaume Reventós en son llibre «La llei d'amor»: «l'aplicació integral de totes les nostres facultats a salvar la nostra ànima, només es podrà fer si ho emprenem amb entusiasme, d'aquella manera que sabem empaitar les coses que ens convenen i ens agraden».

L'entusiasme és una força que quan envaeix l'home fa desaparèixer tot entorpiment: la plasmació de l'entusiasme en l'espiritual es véu en Sta. Teresa: «Nada te turbe, nada te espante, todo se pasa...»; i en el material en aquell procedir dels soldats romans els quals tenien per divisa en anar a batre's amb llurs enemics, el preguntar: «non quot sed ubi sunt», és a dir, no quants eren, sinó on eren.

Aquest entusiasme de les nostres energies cal desplegar-lo en la perfecció de la nostra ànima, aprofitant totes les avinenteses per a assolir la virtut, i bandejant tot el que, per petit que sia, li sia destorb. *Qui spernit modica, paulatim decidet*. Qui desprecia les coses petites, a petits passos caurà en les més grans. Deia Lluís Veuillot: «cada caiguda en la vida deixa en el cor una arrel immunda que cal arrencar amb tenalles roentes».

Cal no despreciar els més petits detalls: per a que una complicada màquina assoleixi per molt de temps un moviment regular s'obtindrà per mitjà de l'expansió del vapor el qual posarà en moviment: el pistó, la biela, la manibela, el corretjam i els engranatges, de lo qual se n'aprofitarà la indústria; però si hom s'oblida de petits detalls (els engreixaments, la pressió atmosfèrica, el frontoll) pot esdevenir el rovell, el desgast excessiu, una explosió i com a conseqüència la paralització de tota la seva economia. En un jardí dona la sensació de bellesa, on hi reposa l'esperit, aquella cura de les flors per a que ell assoleixi el màxim d'esclat possible, que no hauria sens un *estudi detingut*: de la terra, dels adobs, del clima, dels hivernacles, dels empelts... En un quadre el que atrau més són els petits detalls: els plecs d'un mantell, les faccions de la faç, aquell fons on dissimuladament hi destaca qualche ésser típic i escaient.

L'home que només vulgui subjectar-se als manaments de la llei de Déu i foragita les petites pràctiques cristianes que formen com el marc de la seva vida i ensems el seu mur de contenció, prompte serà envaït el seu esperit pel color esblaimat de la indiferència, tot seguit brollaran del camp de la seva ànima esbarzers i espines i aviat acabarà per apoderar-se d'ell el rovell de la deixadesa i la fredor espiritual: preludis del pecat.

Portem a la memòria el que ens diu l'Evangeli d'aquell jove que tot servant els manaments Jesús li digué: *si vols ésser perfecte, ven tot el que tinguís, dona-ho als pobres i segueix-me*. No ho féu i es dubta de la seva salvació. Seguir a Jesús és poder dir-se de nosaltres el que diu l'Evangeli de Jesús: *bene omnia fecit*, tot ho féu bé, àdhuc els actes més insignificants de la seva vida.

«La història de la infracció de les lleis, fins de les més desapercebudes, és